

РЕШЕНИЕ

№ 4102

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11348** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. И. Н., гражданка на К. Д'И., чрез адвокат Д. Р. срещу Заповед № УРИ ПАМ – 5392-1171 от 15.10.2025 г. на Началник на отдел „Миграция”, СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” К. Д'И.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Според жалбоподателя, оспореният акт е постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречи на материално-правните разпоредби и е в явно несъответствие с целите на закона. Инвокирани са доводи, че при издаването на оспорената заповед на Д. И. Н. не е дадена възможност да изясни всички факти и обстоятелства от значение за личното си положение, както и да се запознае с материалите по административната преписка която е образувана - правна гаранция, закрепена в императивната норма на чл. 34, ал. 1 от АПК. Чуждестранната гражданка не е била изслушана. Не са били взети предвид нейните възражения, което е съществено нарушение на административно-производствените правила.

Друг съществен порок на оспорения акт е, че той не е бил връчен на оспорващата на език, който тя владее. Обстоятелството, че тя се е подписала върху акта в момента на връчването му, не означава, че означава, че тя е разбирала достатъчно добре съдържанието му.

Посочва се, че административният орган не е направил преценка дали К. Д'И. е сигурна страна с оглед спазване на принципа на забрана за връщане (non refoulement) намиращ отражение в нормата на чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ и/или дали съществува трета сигурна държава, където да се осъществи връщането. Според жалбоподателя, такава преценка е дължима при издаване на ПАМ, по

аргумент от нормата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ независимо, че правното основание за издаване на процесната заповед е влязло в сила решение за отказ по молба за международна закрила. По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата се явява лично. Тя и упълномощеният от нея адвокат Т. И. поддържат жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид, в които се сочи, че жалбата е неоснователна. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Сочи, че в случая Началник на отдел „Миграция“, СДВР е действал в условията на обвързана компетентност, вземайки предвид изложеното в писмото на Държавната агенция за бежанците. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с докладна записка № УРИ 5392р-1010 от 15.10.2025 г. до Началник на отдел „Миграция“, СДВР, изготвена от Началник, на група „А.“, при отдел „Миграция“, СДВР, е предложено на Д. И. Н., гражданка на К. Д'И. да бъде наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ К. Д'И.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

В докладната записка е отразено, че на 14.10.2022 г. Д. И. Н. е подала молба за предоставяне на закрила с рег. № УП 21881.

С Решение № 7142/18.06.2024 г. Председателя на ДАБ при МС е отказал предоставянето на статут на бежанец на Д. И. Н.. Решението е обжалвано пред АССГ, който се е произнесъл с решение № 20354/17.10.2024 г., с което е отхвърлил жалбата. С решение № 5401 /22.05.2025 г. от ВАС оставя в сила решението от АССГ.

На 03.10.2025г. е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР на заявления адрес от лицето, при която не е установена чуждата гражданка. Изготвено е съобщение рег. № 513000-69575/2025i', с което Д. И. Н., е уведомена за началото на производство за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, като е указано, че в срок до 7 /седем/ дни от получаване на съобщението може да представи в отдел „Миграция“ своите възражения, обяснения или допълнителни доказателства. В изпълнение на разпоредбата на чл. 26, ал. 2 и чл. 18а, ал. 10 от АПК на 07.10.202 г. съобщението е публикувано на официалната Интернет страница на СДВР.

От направените справки в информационната база на МВР се установява, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма нова адресна регистрация, няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП на страната и няма данни за подадена последваща молба за предоставяне на закрила по Закона за убежището и бежанците.

Вземайки предвид направеното предложение, Началник на отдел „Миграция“, СДВР е издал оспорената заповед, която е връчена на чуждестранната гражданка по реда на чл. 61 от АПК, като за дата на връчване е приета 19.10.2025 г.

Като доказателства по делото са приети: 1. Резултат от образно изследване на Д. И. Н. от 06.06.2024 г. и 2. Два броя амбулаторни листове от 20.06.2024 г. и 02.07.2024 г. за проведени изследвания на Д. И. Н., във връзка с оплаквания от сутрешни болки в долните крайници. На същата са предписани медикаменти и е препоръчано избягване на физически натоварвания и носене на лумбален колан.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция“, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

В ЗЧРБ не са предвидени особени правила за връчване на съобщенията, поради което в случая се приложими общите правила на АПК.

По преписката няма данни Д. И. Н. да е предоставила на СДВР информация за наличие на персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление или електронен адрес, който позволява получаване на съобщение, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационна система за връчване, т.е. в случая е приложима разпоредбата на чл. 18а, ал. 8 от АПК, според който когато съобщаването не може да бъде извършено по реда на ал. 1 – 6, то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв – на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Когато няма адрес, който страната е посочила или на който е получавала съобщения или е била призовавана, за граждани, съобщенията се връчват по настоящия адрес, а при липса на такъв или когато не могат да бъдат намерени на този адрес – по постоянния адрес.

В случая, видно от приложените по преписката докладни записки Д. И. Н. е търсена за връчване на съобщението за започналото производство по издаване на ПАМ и на оспорената заповед на адрес: [населено място], [улица], ап. 6. И двата пъти тя не е намерена на този адрес.

Според чл. 18а, ал. 9 от АПК, когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп – на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. В съобщението се посочва, че документите или книгата са оставени в канцеларията на органа или на съда и могат да се получат в едноседмичен срок. Документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа или на съда.

В случая съобщението за започването на административното производство по издаване на заповедта за налагане на ПАМ е залепено на входната врата на 05.10.2025 г.

Съобщението за издаване на Заповед № УРИ ПАМ – 5392-1171 от 15.10.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“, СДВР е залепено на входната врата на адреса на 19.10.2025 г.

Жалбата е подадена директно в АССГ на 22.10.2025 г. (вх. 25842), т.е. в срока по чл. 149 от АПК.

Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ,

защото със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция“, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Административният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – спрямо чужденецът е налице влязло в сила решение на ДАБ за отказ от предоставяне на международна закрила.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, т.е. по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила.

Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаването Заповед № УРИ ПАМ – 5392-1171 от 15.10.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“, СДВР, Д. И. Н. е притежавала валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или валидна виза за влизане на територията на страната.

От изложеното следва заключението, че към 15.10.2025 г. чуждестранният гражданин не изпълнил задължението си по чл. 34, ал. 1 от ЗЧРБ да напусне страната до изтичане на разрешенния срок на пребиваване, т.е. е бил незаконно пребиваващ на територията на страната и молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена с влязло в сила решение на ДАБ, което е основание за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Към момента на постановяването ѝ не е имало данни за подадени от оспорващия последващи молби до ДАБ за предоставяне на международна закрила, както и за образувани производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната.

По отношение на представените в хода на съдебното производство доказателства съдът намира следното.

Безспорно е, на оспорващата с извършени медицински прегледи, във връзка с оплаквания за болки в крайниците, след които са ѝ предписани медикаменти. В медицинските документи няма данни, за това, че Д. И. Н. страда от някакво много сериозно заболяване, което не би могло да бъде лекувано в страната ѝ на произход. Същата не е била хоспитализирана и не са ѝ назначавани никакви специални изследвания. Прави впечатление, че представените документи датират от средата на 2024 г., като след това няма данни за провеждани допълнителни изследвания или медицински прегледи, което предполага, че симптомите на заболяването, очевидно са отшумели и към момента здравословното състояние на жалбоподателката е задоволително.

Съдът извърши служебна проверка на интернет-страницата на Агенцията за убежището на Европейския съюз за ситуацията в държавата на произход на оспорващата К. Д'И.. Информацията е достъпна на линк: <https://www.ecoi.net/en/countries/cote-d-ivoire/>. На тази страница се открива годишен доклад на Държавния департамент на САЩ за ситуацията по спазването на човешките

права в К. Д'И. през 2024 г. В доклада, който може да бъде открит на интернет страница: <https://www.ecoi.net/en/document/2128484.html>, е отбелязано, че през годината няма съществени промени в състоянието на правата на човека в К. Д'И..

Няма съобщения за произволни или незаконни убийства, извършени от правителството или негови представители през годината, както и съобщения за принудителни аборти или неволна стерилизация от страна на държавните власти. Няма данни за отвлечения и произволни задържания на хора, осъществени от представители на официалните власти.

В страната се наблюдават проблеми със свободата на медиите, както и по отношение справедливото заплащане на труда на работниците.

Събраната информация за страната на произход на Д. И. Н., обсъдена в съвкупност с представените и приети по делото писмени доказателства, сочи, че по отношение на оспорващата не съществува обоснован и потенциално възможен риск да бъде подложена на изтезание, при завръщането ѝ в страната на произход. Същата не сочи, че е била подлагана там на нечовешко или унижително отношение или наказание, както и на произволно задържане от страна на правителствени органи или неправителствени организации. Няма данни, от които да се направи извод, че при връщането си в страната на произход, оспорващата може да бъде подложена на преследване, основани на раса, религия, пол, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Съдът намира, че в общо достъпни източници на информация за страната на произход на оспорващата К. Д'И., не се откриват данни за наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Изложеното дава възможност да се приеме, че Заповед № УРИ ПАМ – 5392-1171 от 15.10.2025 г. на Началник на отдел „Миграция”, СДВР не е незаконосъобразна. При наличието на описаните по-горе фактически предпоставки, административният орган правилно е упражнил дадените от закона правомощия.

Съдът намира, че след евентуалното влизане в сила на оспорената заповед, Началник на отдел „Миграция”, СДВР, преди да предприеме фактически действия по изпълнението на ПАМ, следва, съгласно чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ да извърши задълбочена проверка дали, при връщането на Д. И. Н. в К. Д'И., животът и свободата ѝ няма да бъдат застрашени и тя няма да бъде изложена на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение.

Дори административният орган да не се откаже от фактическото изпълнение на наложената ПАМ, за оспорващия винаги остава възможността да поиска от Европейския съд по правата на човека, налагане на привременни мерки, съгласно правило 39 от Правилника на съда, чрез които да се спре изпълнението на мярката. Практиката на ЕСПЧ в тази връзка е достатъчно богата, като за пример може да се посочи делото *S. D. v. R.*, §§ 218-19, по което е наложена такава привременна мярка, защото принудително предаване на лице на Т., въпреки реален риск от малтретиране, представлява нарушение на чл. 3 от Конвенцията.

При постановяване на привременни мерки, съгласно правило 39, ЕСПЧ винаги е застъпвал становище, че когато жалбоподател се стреми да предотврати извеждането си от договаряща страна, поради предполагаем риск от нарушение на членове 2 или 3 в трета държава, средството за защита ще бъде ефективно, само ако има суспензивно действие (*виж за член 3 и член 4 от Протокол № 4 жалби, M.K. and Others v. P.*, §§ 142-148, и препратките там). Обратно, когато дадено средство за защита има суспензивен ефект, от жалбоподателя обикновено се изисква да изчерпи това средство за защита. Съдебният контрол, когато е наличен и когато подаването на жалба за съдебен контрол ще действа като пречка за извеждане, трябва да се разглежда като ефективно средство

за защита, което по принцип ще се изисква от жалбоподателите да изчерпят, преди да подадат жалба до Съда или искане за привременни мерки съгласно правило 39 от Правилника на Съда за отлагане на извеждането (*NA v. the U. K.*, § 90; *A.M. v. F.*, §§ 64 и 79).

По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното.

По преписката ама данни, че оспорващата е била уведомена лично за започналото административно производство. Уведомяването е извършено чрез залепване на съобщение на входната врата на жилището. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, дори да се приеме, че Д. И. Н. не е била уведомена надлежно за започналото административно производство, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът, чрез процесуалния си представител е претендирал такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. Н., гражданка на К. Д'И., чрез адвокат Д. Р. срещу Заповед № УРИ ПАМ – 5392-1171 от 15.10.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“, СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ К. Д'И.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Д. И. Н., гражданин на К. Д'И. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работик, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева или 40,9 (четиридесет евро и деветдесет цента) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 11348 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

